

Europa des dels Països Catalans

Més enllà dels resultats electorals, aquestes recents eleccions europees quedaran com la campanya en què el concepte dels Països Catalans ha tornat a l'escena política. Però també han estat unes eleccions en les quals s'ha posat ben de manifest la necessitat d'un marc electoral, per a les europees, diferent del marc estatal.

Després d'uns anys, massa anys, en què el concepte, la idea, de Països Catalans semblava proscrita de la vida política, aquestes eleccions han fet el tomb. Aquesta vegada s'ha donat una combinació de factors que han incidit positivament en el reforçament dels vincles entre el País Valencià, el Principat i les Illes, també a nivell polític.

El factor desencadenant ha estat l'aliança entre Convergència i Unió, la Unitat del Poble Valencià i el Partit Socialista de Mallorca-Nacionalistes de Mallorca. La coalició va causar sorpresa en el seu moment per la diferència ideològica entre els seus components, però ha estat un factor més que ha contribuït a la victòria de CiU al Principat. Fins ara CiU no s'havia decidit a actuar obertament pels Països Catalans, una idea més aviat pròxima a ERC i a grups culturals i socials. L'experiència, segons les declaracions dels seus mateixos protagonistes, ha estat fructífera. UPV i PSM han recuperat un protagonisme important dins dels seus àmbits d'actuació, que els pot situar en pocs anys en condicions molt més favorables si el treball que ara s'ha iniciat es manté i continua. Ara l'obligació de tots és no deixar aquesta aliança en un fet conjuntural.

Conseqüència directa de la formalització de la coalició ha estat el canvi de l'orientació de la campanya d'ERC, l'Entesa Ecologista i Nacionalista d'Eivissa i la recentment creada Acció Catalana. Tot i haver deixat el primer lloc de la llista Per l'Europa de les Nacions a Eusko Alkartasuna, els dirigents independentistes han dut a terme una campanya clarament nacional, sense deixar-se acomplexar pel missatge de CiU. I amb un esforç remarcable per a superar el colp que significava per a ells la pèrdua de la possibilitat d'aliar-se amb UPV i PSM. Així, els dirigents d'Esquerra i els partits coalitzats han clarificat amb el lema "Països Catalans, Unió Europea" una campanya que se'ls havia posat molt coll amunt i han anat allà on ha calgut a explicar el seu missatge. Els vots han acompanyat ERC, i s'han duplicat respecte al 1989, però no han estat suficients per situar Cahner dins l'europarlament, fet que cal lamentar, ja que la seva presència garantia una defensa coherent dels Països Catalans i la seva unitat lingüística. La causa principal de la pèrdua de l'eurodiputat ha estat el fracàs dels socis de coalició bascos, fet que obre molts interrogants sobre el futur. Cal ressaltar també que ERC ha estat l'únic partit d'àmbit na-

cional català que s'ha presentat a la Catalunya Nord, dins la llista Regions i Pobles Solidaris.

Però no solament han estat aquestes les forces que han portat els Països Catalans a la campanya. La relació entre Esquerra Unida (del País Valencià i les Illes) i Iniciativa per Catalunya ha estat més estreta també del que era normal. EU-IC és, des d'ara, una de les forces amb major projecció de futur, una coalició que ha sabut recollir els fruits del treball de molts anys.

I dit tot això, hi ha una evidència: el Partit Popular ha estat el partit guanyador als Països Catalans. Això vol dir que encara queda molt camí a fer. Perquè, de tots els partits importants que concorrien a aquestes eleccions, el PP és el més contrari a les aspiracions de normalitat nacional.

En l'àmbit socialista, PSC, PSPV i PSIB han patit sense filtres el vot de càstig que ha rebut el Govern González. En el cas del PSC la seua política de sentit de responsabilitat, li ha fet pagar doble factura: la del PSOE i la de compartir hemicicle amb el soci que aguanta el Govern central, CiU.

Una darrera remarca: el marc únic estatal per a les eleccions europees és un marc que no solament posa traves reals als partits del nostre país, com ha patit en carn pròpia ERC, sinó que nega i elimina el paper polític que els Països Catalans puguen representar a la Unió Europea. Ara hi ha cinc anys per endavant per a intentar canviar aquest obstacle.